

SUDNJI DAN

Klajv Kasler

Prevela
Leticija Martini

Laguna

Naslov originala

Clive Cussler
VIXEN 03

Copyright © 1978 by Clive Cussler Enterprises, Inc.

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Maturantima srednje škole u Alhambri iz
generacije 1949, koji su najzad imali godišnjicu*

ZABORAV

BAKLI FILD, KOLORADO, JANUAR 1954.

Boing C-97 stratokruzer bio je nalik na grobnicu. Možda je tu sliku uzrokovala hladna zimska noć, a možda je nastala zbog snega koji je stvarao ledeni ogrtač na krilima i trupu. Treperava svetla s vetrobrana pilotske kabine i senke posade mehaničara koje su brzo promicale samo su pojačavale hladnoću prizora.

Major Rejmond Vilander iz Vojnog vazduhoplovstva Sjedinjenih Država nije mario za to što vidi. U tišini je posmatrao kako se kamion s gorivom udaljava i nestaje u olujnoj tami. Rampa za utovar bila je spuštena sa zadnjeg dela velikog, kitolikog stomaka letelice, a onda su se teretna vrata polako zatvorila presecajući trak svetlosti koji je padao na teški viljuškar. On malo skrenu pogled i zagleda se prema dvostrukom redu belih svetiljki koji je ograničavao pistu aerodroma *Bakli* dugu tri i po kilometra, koja se protezala ravnicom Kolorada. Njihovo sablasno svetlucanje gubilo se u noći i postepeno bledele iza zavesne snega koji je padao.

Ponovo je izoštrio svoj pogled i proučio umorno lice koje se odražavalo u prozoru. Kapa mu je bila nemarno zabačena

unazad otkrivajući gustu, tamnu kosu. Ramena su mu bila povi-jena prema napred i izgledao je poput trkača na sto metara koji čeka pucanj startnog pištolja. Njegov providni odraz, koji se u staklu spajao s odrazom aviona u pozadini, naveo ga je da neho-tice zadržati. On zatvori oči, odgurnu prizor u udaljeni kutak uma i okrete se prema prostoriji.

Admiral Volter Bas koji je sedeo za stolom uredno smota meteorološku kartu, maramicom obrisu oznojeno čelo i klimnu Vilanderu.

„Front se pomera s istočnih obronaka Stenovitih planina. Trebalo bi da izađete iz oblaka negde iznad Kontinentalne raseline.“

„Ukoliko uspem da podignem sa zemlje tu pticu ogromne zadnjice.“

„Uspećete.“

„Podizanje teškog aviona, do vrha napunjenog gorivom i s teretom od gotovo trideset dve tone, usred snežne oluje s boč-nim vetrom od pedeset pet kilometara na sat i na nadmorskoj visini od hiljadu petsto metara baš i nije idilično poletanje.“

„Pažljivo je razmotren svaki činilac“, hladno reče Bas. „Vaši točkovi trebalo bi da se odlepe od zemlje tako da vam preosta-ne još devetsto metara piste.“

Vilander se spusti na stolicu poput izduvanog balona.

„Vredi li to rizikovanja života moje posade, admirale? Šta li je to Mornarici tako prokleta važno da u bespuću usred noći mora da izvuče avion Vojnog vazduhoplovstva da bi oteglio neko đubre na ostrvo u Tihom okeanu?“

Basovo lice na trenutak porumene, a onda omekša. Kada je progovorio, bio je blag i gotovo se izvinjavao. „Bolno je jedno-stavno, majore. To đubre, kako ga nazivate, jeste teret visokog prioriteta, namenjen vrlo tajnom programu ispitivanja. Budući da je vaš stratokruzer bio jedini teški teretni avion u krugu od dve hiljade kilometara koji može da obavi taj posao, Vojno vaz-

duhoplovstvo odlučilo je da ga pozajmi Mornarici. Ubacili su u to i vas i vašu posadu – i to je sve.“

Vilander probode Basa pogledom. „Ne bih da ostavim utisak da odbijam naređenje, admirale, ali to ni izbliza nije sve.“

Bas obide sto i sede.

„Morate to da smatrate samo rutinskim letom.“

„Cenio bih, gospodine, kad biste mi bacili kost i prosvetlili me u pogledu sadržaja tih sanduka u mom teretnom prostoru.“

Bas je izbegavao njegov pogled.

„Žao mi je, to je stroga tajna.“

Vilander je znao kad ga muljaju. On se umorno uspravi na noge, pokupi svežanj koji je sadržavao njegov plan leta i karte i krene prema vratima. Zatim zastade i okrete se.

„U slučaju da moramo prisilno da se spustimo...“

„Nemojte! Ako se tokom leta dogodi neki problem“, ozbilj-no reče Bas, „spustite ga u nenaseljeno područje.“

„Previše tražite.“

„Ovo nije formalni zahtev; ovo je naređenje! Vi i vaša posa-da ne smete napustiti avion između polazišta i odredišta, bez obzira na to šta bi se moglo dogoditi.“

Vilanderovo lice se smrknu. „Onda je to to.“

„Ima još nešto.“

„Šta?“

„Srećno“, reče Bas, a usta mu se raširiše u škrt osmeh.

Bio je to osmeh koji se Vilanderu nije nimalo svideo. On otvori vrata i bez reči izađe na hladnoću.

U komandnoj kabini poručnik Sem Gold, Vilanderov kopi-lot, spustio se tako nisko u svojoj stolici da mu je glava bila dobrih trideset centimetara niža od naslona i proučavao je listu provere leta. Iza njega, s leve strane, kapetan Džordž Hofman, navigator, radio je s plastičnim uglomerom. Nijedan od njih nije pokazao da je primetio Vilandera kada je ušao kroz vrata koja su vodila iz teretnog prostora.

„Je li određena ruta?“, upita Vilander Hofmana.

„Sav prethodni prljavi posao odradili su mornarički stručnjaci. Ali ne mogu reći da se slažem s njihovim živopisnim izborom rute. Letimo preko najpuštijih predela Zapada.“

Vilanderovo lice na trenutak poprimi zabrinut izraz, što je Hofman primetio. Major pogleda preko ramena prema velikim metalnim sanducima pričvršćenim u teretnom prostoru i pokušava da prizove viziju njihovog sadržaja.

Njegovo razmišljanje prekide mrtvo-ozbiljno lice višeg narednika Džoa Bertona, inženjera leta, pomalo nalik na Bastera Kitona, koje proviri iza vrata kabine.

„Sve je spremno za let u divlja plava prostranstva, majore.“

Vilander klimnu ne skidajući pogled sa sanduka zlokobnog izgleda. „U redu, krenimo s ovom kućom strave.“

Prvi motor se pokrenu i ožive, a ubrzo za njim i ostala tri. Zatim je isključen pomoćni izvor struje, podmetači za točkove su uklonjeni i Vilander pokrenu pretrpani avion prema kraju glavne piste. Dok im je oluja šibala leđa, stražari i mehaničari okretoše se i krenuše prema toplini obližnjeg hangara.

Admiral Bas je stajao u kontrolnom tornju Baklija i posmatrao kako stratokruzer poput trudne bube gmiže preko snegom pokrivenne piste. On uhvati telefon i tiho progovori u slušalicu. „Možete obavestiti predsednika da je *Viksen 03* spreman za poletanje.“

„Kada procenjujete vreme dolaska?“, upita kroz slušalice ozbiljan glas Čarlsa Vilsona, sekretara odbrane.

„Uz pauzu za dopunu gorivom na Hikem Fildu, na Havajima, *Viksen 03* trebalo bi da sleti na područje ispitivanja otprilike u 14.00 sati po vašingtonskom vremenu.“

„Ajk nam je zakazao za sutra u 8.00 sati. Insistira na detaljnom opisu budućih eksperimenata i izveštaju o letu *Viksena 03*.“

„Odmah krećem za Vašington.“

„Ne moram da vam nacrtam, admirale, šta bi se moglo dogoditi ako bi avion pao na neki veliki grad ili blizu njega.“

Bas je oklevao u tišini koja se činila dugom i zastrašujućom.

„Da, gospodine sekretaru, bila bi to zaista noćna mora s kojom niko od nas ne bi mogao da živi.“

„Pritisak i obrtaji malo su niži nego što bi trebalo da budu“, reče narednik Berns. Poput kopca je posmatrao inženjersku tablu.

„Dovoljno da prekinemo?“, s nadom upita Gold.

„Žao mi je, poručnice. Motori s unutrašnjim sagorevanjem neće moći da rade na retkom planinskom vazduhu Denvera kao što bi mogli na nivou mora. S obzirom na visinu, pokazatelji su odgovarajući.“

Vilander je posmatrao traku asfalta pred njima.

Snežna mećava je oslabila i gotovo je mogao da vidi oznaku na polovini piste. Srce mu zakuca malo brže održavajući ritam s brisačima vetrobrana. *Bože, pomisli on, ne izgleda veća od igrališta za šaflbord.* Kao u zanosu, on dohvati svoj ručni mikrofoni.

„Kontrola Bakli, ovde *Viksen 03*. Spremni za pokret. Prijem.“

„Vaša je, *Viksene 03*“, zaškripa u slušalicama poznati glas admirala Basa. „Ostavite jednu sisatu domorotkinju i za mene.“

Vilander jednostavno isključi prijemnik, otpusti kočnice i gurnu četiri ručice za gas do kraja.

C-97 zabi svoj debeli nos u snežnu mećavu i s naporom se pokrenu niz dugu pistu dok je Gold monotonim glasom izveštavao o povećanju brzine. „Devedeset tri kilometra.“

Gotovo prebrzo, osvetljeni znak s velikom brojkom 9 ble-snu kraj njih.

„Još dve hiljade sedamsto metara“, zujao je Gold.

„Brzina sto trideset kilometara.“

Bela svetla piste jurila su kraj vrhova krila. Stratokruzer poskoči napred, dok su se moćni *Prat-Vitnijevi* motori napinjali

u svojim ležištima, a njihove četiri elise grabile proređeni vazduh. Vilanderove ruke bile su kao zabetonirane uz upravljač, a zglobovi na prstima su pobeleli dok je izgovarao mešavinu molitve i kletve.

„Sto osamdeset pet kilometara... Još dve hiljade sto metara.“

Bernsove oči nisu silazile s table s instrumentima. Proučavao je svaki trzaj igala pokazivača, spreman za prvi znak problema. Hofman nije mogao da učini ništa osim da bespomoćno sedi i gleda kako pista pred njim prebrzo nestaje.

„Sto dvadeset pet.“

Vilander se sada borio s komandnom tablom dok je snažan bočni vetar udarao po površini aviona. Kap znoja spusti mu se niz levi obraz i pade mu u krilo. Turobno je iščekivao neki znak koji bi pokazao da je avion postao lakši, ali i dalje je imao osećaj kao da krov kabine pritiska neka divovska ruka.

„Dvesta pedeset kilometara. Recite zbogom oznaci za hiljadu petsto metara.“

„Podigni se, mali, podigni se“, molio je Hofman dok su Goldovi pokazatelji padali jedan za drugim.

„Dvesta šezdeset osam kilometara. Još hiljadu metara.“

On se okrete prema Vilanderu.

„Upravo smo prošli tačku posle koje nema povratka.“

„Toliko o sigurnosnoj margini admirala Basa“, promrmlja Vilander. „Približava se šest stotina metara. Brzina na tlu je dvesta osamdeset šest kilometara.“

Vilander je mogao da vidi crvena svetla na kraju piste. Imao je osećaj kao da upravlja kamenom. Gold ga je i dalje nervozno pogledavao, očekujući pokret laktova koji bi označio da je major povukao upravljač u položaj za uspinjanje. Vilander je sedeo mirno, nepomično poput vreće portlandskog cementa.

„O, Bože... Oznaka za trista metara... Stiže, stiže, prošla je.“

Vilander nežno povuče upravljač prema sebi. Gotovo tri sekunde, što se činilo kao cela večnost, ništa se nije dogodi-

lo. Ali tada, s bolnom sporošću, stratokruzer se odlepi od tla i polete na pedesetak metara pre kraja piste.

„Stajni trap uvučen!“, reče on promuklim glasom.

Prošlo je nekoliko neugodnih trenutaka pre nego što se stajni trap uvukao i Vilander oseti lagano povećanje brzine.

„Stajni trap uvučen i zatvoren“, reče Gold.

Avion se podigao na sto dvadeset metara i ljudi u kabini zajedno duboko odahnuše dok je Vilander počinjao da skreće prema severozapadu. Svetla Denvera treperila su pod levim krilom, ali brzo su se izgubila ispod oblaka. Vilander se nije sasvim opustio dok se brzina nije popela iznad trista sedamdeset kilometara na sat i dok visinomer nije pokazao da je avion na hiljadu pedeset metara iznad tla.

„Idemo, idemo dalje“, uzdahnu Hofman.

„Moram da priznam da sam imao izvesne sumnje.“

„Nisi jedini“, cereći se reče Berns.

Čim je izašao iz oblaka i na pet hiljada metara poravnao stratokruzer u smeru zapada, preko Stenovitih planina, Vilander pozva Golda. „Preuzmi. Idem da proverim zadnji deo.“

Gold ga pogleda. Major obično nije predavao komande tako rano u toku leta. „Imam ga“, reče Gold položivši ruke na upravljač.

Vilander otpusti svoj pojas i krenu u teretni prostor pazeći da vrata kabine budu zatvorena iza njega.

Prebrojao je trideset šest blistavih sanduka od nerđajućeg čelika, čvrsto privezanih za drvene blokove. Zatim pažljivo proučići površinu svakog sanduka. Tražio je uobičajene vojne oznake koje ukazuju na težinu, datum proizvodnje, inicijale inspektora i uputstva za rukovanje. Nije ih bilo.

Posle skoro petnaest minuta hteo je da odustane i vrati se u kabinu kada je uočio malu aluminijumsku pločicu koja je zapala između blokova. Imala je lepljivu pozadinu i Vilander oseti blago zadovoljstvo kad ju je uporedio s lepljivim mestom na nerđajućem čeliku na kojem je stajala. On podiže pločicu

ka slabom svetlu i žmirnu posmatrajući glatku površinu. Sitne ugravirane oznake potvrdile su njegove najgore strahove.

Stajao je tamo neko vreme posmatrajući malu aluminijumsku pločicu. Avion iznenada poskoči i trgnu ga iz misli. On pojuri kroz prostoriju i otvori vrata pilotske kabine. Bila je ispunjena dimom.

„Maske s kiseonikom!“, viknu Vilander. Jedva je mogao da nazre obrise Hofmana i Bernsa. Gold je bio potpuno obavijen plavičastim svetlom. On napipa put do pilotskog sedišta i posegnu za maskom s kiseonikom, žmirkajući od oporog mirisa kratkog spoja.

„Toranj Bakli, ovde *Viksen 03*“, vikao je Gold u mikrofon. „Imamo dim u kabini. Tražimo uputstva za prisilno sletanje. Prijem.“

„Preuzimam komande“, reče Vilander.

„Vaš je“, prihvatio je Gold bez oklevanja.

„Bernse?“

„Gospodine?“

„Šta je, do đavola, krenulo loše?“

„Ne mogu da budem siguran uza sav taj dim, majore.“

Bernsov glas je zvučao šuplje pod maskom s kiseonikom.

„Čini se kao kratak spoj u području radio-odašiljača.“

„Toranj Bakli, ovde *Viksen 03*“, ustrajavao je Gold. „Molim vas, javite se.“

„Nema koristi, poručniče“, izlanu Berns. „Ne mogu da vas čuju. Niko ne može da vas čuje. Osigurač za radio-uređaje se ne uključuje.“

Vilanderove oči suzile su se tako snažno da je jedva mogao da gleda.

„Okrećem ga nazad prema Bakliju“, mirno reče.

Ali pre nego što je dovršio okret za sto osamdeset stepeni, C-97 naglo je počeo da podrhtava u ritmu s metalnim zvukom kidanja. Dim nestade kao da je čarolijom odnesen i ledeni udar

vazduha prodre u kabinu, poput hiljadu osica udarajući o izložene delove kože posade. Avion se raspadao na delove.

„S motora broj tri otpala je elisa!“, viknu Berns.

„Isuse Hriste, nesreća nikad ne dolazi sama... Isključi broj tri!“, viknu Vilander. „Pogledaj šta je ostalo.“

Goldove ruke proleteše komandnom tablom i uskoro je podrhtavanje prestalo. S osećanjem očajja, Vilander je proveravao komande. Dah mu se ubrzao i u njemu je rastao užas.

„Elisa je probila trup“, izvesti ga Hofman. „U zidu teretnog prostora imamo rupu od skoro dva metra. Kablovi i hidraulične cevi vise na sve strane.“

„To objašnjava kuda je nestao dim“, suvo reče Gold. „Isisan je kad smo izgubili pritisak u kabini.“

„To takođe objašnjava zašto ne reaguju krilca i krmena ruda“, dodade Vilander. „Možemo da se penjemo i spuštamo, ali ne možemo da izvedemo zaokret.“

„Možda možemo donekle da upravljamo otvarajući i zatvarajući poklopce na motorima jedan i četiri“, predloži Gold. „Bar toliko da nas dovede u ravan spuštanja na Bakli.“

„Ne možemo stići do Baklija“, reče Vilander. „Bez motora broj tri gubimo visinu gotovo trideset metara u minutu. Moraćemo da se spustimo u Stenovitim planinama.“

Na njegove reči zavlada potpuna tišina. Gotovo da je mogao da vidi kako strah raste u očima članova njegove posade, skoro da je mogao da ga namiriše.

„Moj Bože“, zaječa Hofman. „To je nemoguće. Sigurno ćemo udariti u planinu.“

„I dalje nam rade motori i imamo određeni stepen kontrole“, reče Vilander. „I izašli smo iz oblaka, tako da bar možemo da vidimo kuda idemo.“

„Hvala nebesima na malim stvarima“, progundā Berns.

„Kuda idemo?“, upita Vilander.

„Dva-dva-sedam severozapadno“, odgovori Hofman. „Skrenuli smo za gotovo osamdeset stepeni s naše zacrtane rute.“

Vilander samo klimnu. Ništa više nije moralo da se kaže. Svu pažnju posvetio je održavanju stratokruzera u vodoravnom položaju. Ali nije mogao da zaustavi brzo spuštanje. Čak i s punom snagom preostala tri motora, nije bilo izgleda da teško opterećeni avion zadrži visinu. On i Gold mogli su samo nemoćno da sede dok su se polako spuštali prema tlu kroz doline okružene vrhovima Stenovitih planina u Koloradu, visokim preko četiri hiljade metara.

Uskoro su mogli da vide drveće koje je izvirivalo iz snegom prekrivenih planina. Na tri hiljade petsto metara vrhovi planina bili su iznad njihovih krila. Gold uključi svetla za sletanje i zagleda se kroz vetrobran tražeći ravnu površinu. Hofman i Berns sedeli su ukočeno, napeto iščekujući neminovni udar.

Igla visinomera spustila se ispod oznake od tri hiljade metara. Tri hiljade metara; bilo je čudo što su se spustili tako nisko; čudo što se kameni zid nije iznenada pojavio pred njima i isprečio im se na putu. Tada, gotovo pravo pred njima, drveće se razmače i svetla otkriše ravno polje prekriveno snegom.

„Livada!“, viknu Gold. „Prelepa, veličanstvena planinska livada na pet stepeni s desne strane.“

„Vidim je“, potvrdi Vilander. Uz pomoć poklopaca motora i ručica za gas on malo podesi smer kretanja stratokruzera.

Nije bilo vremena za postupak provere liste instrumenata.

Morali su da primene pristup „učini to ili umri“ – školsko sletanje s podignutim stajnim trapom. More drveća nestalo je ispod nosa pilotske kabine i Gold isključi motore i električne sklopove dok je Vilander spuštao stratokruzer na jedva tri metra od tla. Tri preostala motora zamreše i velika tamna senka ispod njih brzo se podiže da dočeka trup aviona.

Udarac je bio mnogo manje grub nego što je iko od njih mogao da očekuje. Trbuh aviona poljubio je sneg i odskočio jednom, dvaput, da bi se onda smirio poput divovske skije.

Vilander nije znao koliko je dugo trajalo nekontrolisano klijanje. Kratke sekunde prolazile su poput minuta.

Najzad, avion se nespretno zaustavio i zavladao je duboka tišina, samrtna i zlokobna. Berns se prvi trgao.

„Bože... Uspeli smo!“, promrmlja on kroz drhtave usne.

Gold, pepeljastog lica, zagleda se u vetrobran. Njegove oči videle su samo belinu. Neprovidni pokrivač snega prekrivio je staklo. Polako se okrenuo prema Vilanderu i otvorio usta da nešto kaže, ali nije izustio ni reč. Glas mu zamre u grlu.

Snažno podrhtavanje iznenada je protreslo stratokruzer, usledio je oštar zvuk lomljave i škripa metala koji se savija. Belina s druge strane stakla rastopi se u gusti zid crne tame, a posle toga usledilo je ništa – potpuno ništa.

U svom mornaričkom štabu u Vašingtonu admiral Bas odsutno je proučavao kartu koja je pokazivala planiranu rutu leta *Viksena 03*. Sve se videlo u njegovim umornim očima, duboko urezanim borama na bledim, upalim obrazima i umorno pogrbljenim ramenima. U poslednja četiri meseca Bas je vidno ostario. Telefon na stolu zazvoni i on podiže slušalicu.

„Admirale Bas?“, začu se poznati glas.

„Da, gospodine predsedniče...“

„Sekretar Vilson mi je rekao da želite da obustavite traganje za *Viksenom 03*.“

„Tačno“, tiho reče Bas. „Ne vidim smisla u produžavanju agonije. Brodovi Mornarice, avioni za traganje Vojnog vazduhoplovstva i kopnene jedinice Vojske pročešljali su svaki pedalj zemlje i mora na osamdeset kilometara s obe strane zacrtane rute leta *Viksena 03*.“

„Šta vi mislite?“

„Pretpostavljam da ostaci aviona leže na dnu Tihog okeana“, odgovori Bas.

„Smatrate da je preleteo Zapadnu obalu?“

„Da.“

„Nadajmo se da ste u pravu, admirale. Bog nek nam bude od pomoći ako se srušio na zemlju.“

„Da jeste, već bismo to saznali“, reče Bas.

„Da“, predsednik je oklevao. „Pretpostavljam da je tako.“

Još jedna pauza.

„Zatvorite dosje *Viksena 03*. Zakopajte ga, i to duboko.“

„Pobrinuću se za to, gospodine predsedniče.“

Bas spusti slušalicu i utonu u stolicu; poraženi čovek na zalasku duge i inače uspešne mornaričke karijere.

Opet se zagledao u kartu. „Gde?“, reče sebi naglas. „Gde si? Kuda si, do đavola, otišao?“

Odgovor nikada nije dobio. Nije bilo nikakvog traga zlosrećnog stratokruzera. Činilo se da su major Vilander i njegova posada odleteli u potpuni zaborav.

PRVI DEO

VIKSEN 03

POGLAVLJE PRVO

KOLORADO, SEPTEMBAR 1988.

Dirk Pit se razbudi, duboko i zadovoljno zevnu i ogleda se oko sebe. Kada je došao u planinsku kućicu bio je mrak, a vatra u velikom kaminu ni uz pomoć svetla iz smrdljivih kerozinskih svetiljki nije najbolje osvetljavala unutrašnjost kolibe.

Pogled mu se izoštrio na starom satu firme *Set Tomas* koji je visio na jednom zidu. Prošle noći postavio ga je tamo i navio; učinilo mu se da treba to da uradi. Zatim se zagledao u veliku glavu losa prekrivenu paučinom koja ga je posmatrala prašnjavim, staklastim očima. Malo iza losa nalazio se prozor koji je nudio veličanstven pogled s kamenitog planinskog lanca Savač, duboko u Stenovitim planinama Kolorada. Dok su nestajali i poslednji ostaci sna, Pit se suočio s prvom odlukom za taj dan: treba li dozvoliti očima da uživaju u veličanstvenom predelu ili ih odmarati na glatkom telu Loren Smit, predstavnice Kolorada u Kongresu, koja je sedela gola na tepihu usredsređena na joga vežbu. Pit se odluči za predstavnicu.

Sedela je prekrštenih nogu u položaju lotosa, nagnuta unazad i laktova i glave oslonjene na tepih. Otkriveno гнездо između

njenih bedara i mali brežuljci na njenim grudima potukli su kamenite vrhove Savača, odluči Pit.

„Kako zoveš tu nedamsku pozu?“, upita je.

„Riba“, odgovori ona ne pokrećući se. „Služi oblikovanju grudi.“

„Govoreći kao muškarac“, reče Pit glumeći nadmenost, „ne sviđaju mi se sise tvrde poput kamena.“

„Više bi voleo da su opuštene i mlohave?“

Njene ljubičaste oči skrenuše prema njemu.

„Pa... Ne baš. Ali možda malo silikona ovde, malo tamo...“

„To je problem s muškim umom“, odbrusi ona, sedajući i zabacujući svoju dugu, riđu kosu. „Mislite da bi sve žene trebalo da imaju mlečne žlezde veličine balona, poput onih neukusnih matica na duplericama šovinističkih časopisa.“

„Naša želja će dovesti do toga.“

Ona ga prekorno pogleda. „Šteta. Moraćeš da se snađeš s mojim grudima, broj 34 B. One su sve što imam.“

On obgrli njen torzo čeličnom rukom i napola je povuče na krevet. „Džinovske ili sitne“, on se sagnu i lagano poljubi obe bradavice, „nijedna žena neće optužiti Dirka Pita za diskriminaciju.“

Ona izvi leđa i ugrize ga za uho. „Četiri cela dana smo zajedno i sami. Nema telefona, nema sastanaka odbora, nema koktel-zabava, nema pomoćnika koji bi mi smetali. Gotovo je predobro da bi bilo istinito.“ Ona zavuče ruku pod pokrivač i pomilova mu stomak. „A šta misliš o malo sporta pre doručka?“

„A, to je čarobna reč...“

Ona mu se lukavo nasmeši. „Sport ili doručak?“

„Ono što si pre pomenula, tvoj joga položaj.“

Pit iskoči iz kreveta, a Loren pade na svoju lepo oblikovanu zadnjicu. „Gde je najbliže jezero?“

„Jezero?“

„Da.“ Pit se nasmeja na njen zbunjeni izraz lica. „Gde ima jezera, ima i ribe. Ne možemo ceo dan da se izležavamo u krevetu kad sočna planinska pastrmka čeka bez daha da zagriže udicu.“

Ona zabaci glavu i upitno ga pogleda. Bio je visok preko sto devedeset centimetara, snažnog preplanulog tela, osim bele trake oko kukova. Gusta, crna kosa uokviravala mu je lice koje kao da je uvek imalo sumoran izraz, ali bilo je u stanju da se osmehne s toplinom koja je mogla da zagreje prostoriju punu ljudi. Sada se nije smešio, ali Loren je poznavala Pita dovoljno dobro da može da pročita radost u borama oko njegovih neverovatno zelenih očiju.

„Ti, veliki, umišljeni klipane“, odbrusi ona. „Zavitlavaš me.“

Ona skoči s poda, zabi mu glavu u stomak i odgurnu ga na krevet. Nije se ni za trenutak zavaravala da poseduje nadljudsku snagu. Da se Pit nije opustio i prihvatio njen skok, odbila bi se od njega poput odbojkaške lopte.

Pre nego što je mogao da odglumi protest, Loren ga je zajahala preko grudi, a njene ruke su mu pritisnule ramena. On se nape, obgrli je rukama i stisnu njenu mekanu zadnjicu. Osetila je kako njegov ud raste pod njom i učini joj se da njegova toplina zrači kroz njenu kožu.

„Pecanje?“, promuklim glasom reče ona. „Jedini štap kojim umeš da se služiš nema udicu.“

Doručkovali su u podne. Pit se istuširao, obukao i vratio u kuhinju. Loren je bila nagnuta nad sudoperom snažno stružući pocrneli tiganj. Nosila je samo kecelju i ništa drugo. Stajao je na ulazu, polako zakopčavajući košulju, i gledao kako joj poskakuju male grudi.

„Pitam se šta bi tvoji glasači rekli da sada mogu da te vide“, reče on.

„Zajebi moje glasače“, uzvratila je vragolasto se smejući. „Moj privatni život nije njihova briga.“

„Zajebi moje glasače“, ozbiljno ponovi Pit, praveći se da zapisuje beleške. „Još jedan detalj u skandaloznom životu male Loren Smit, predstavnice sedme regije Kolorada u Kongresu.“

„Nisi smešan.“ Ona se okrete i zapreti mu tiganjem. „U sedmoj regiji nema političkih igara, a ja sam poslednja na Kapitolu koja se može optužiti za mito.“

„Ah... ali tvoji seksualni izgredi... Pomisli samo kakav bi novinarski skandal mediji napravili od toga. Mogao bih čak i sâm da te razotkrijem i napišem bestseler.“

„Sve dok moji ljubavnici nisu na mom platnom spisku, i dok ih ne držim na trošak Kongresa, niko mi ne može ništa.“

„A šta je sa mnom?“

„Ti si platio svoju polovinu namirnica, sećaš se?“

Ona osuši tiganj i položi ga na orman.

„Kako mogu da imam ikakve koristi od tvog izdržavanja“, reče Pit tužno, „kad imam tako škrtu ljubavnicu?“

Ona ga zagrlila oko vrata i poljubi u bradu. „Sledeći put kada na koktel-zabavi u Vašingtonu pokupiš pohotnu devojkicu predlažem ti da se prvo raspitaš o njenom finansijskom stanju.“

Blagi Bože, priseti se ona, ta užasna zabava koju je priredio sekretar za zaštitu životne sredine. Mrzela je društvenu scenu glavnog grada. Ako nije imala neku obavezu povezanu s interesima Kolorada ili nekom od njenih dužnosti u odborima, obično bi nakon posla otišla kući svojoj mački zvanoj Ičabod i gledala neki film na televiziji.

Magnetski je privukao Lorenine oči. Stajao je na travnjaku, na treperavoj svetlosti baklji. Otvoreno ga je posmatrala dok je vodila razgovor s još jednim kongresmenom Nezavisne stranke, Mortonom Šoom iz Floride. Osetila je čudno ubrzavanje pulsa. To joj se retko događalo i pitala se zašto joj se dešava sada. Nije bio zgodan, ne na način Pola Njumena, ali imao je neku muževnu, ozbiljnu auru koja joj se sviđala. Bio je visok, a volela je visoke muškarce. Bio je sam, ni sa kim nije razgovarao i posmatrao je ljude oko sebe pogledom koji je izražavao iskreni interes, a ne dosadu i distancu. Kada je postao svestan

da ga Loren posmatra, iskrenog, otvorenog izraza lica jednostavno joj je uzvratilo pogled.

„Ko je onaj tip tamo u senci?“, upita ona Mortona Šoa.

Šo se okrete i pogleda u smeru koji je Loren naznačila pokretom glave. Oči su mu trepnule kada je prepoznao čoveka i on se nasmeja. „Dve godine u Vašingtonu i još ne znaš ko je to?!“

„Da znam, ne bih pitala“, jednostavno je rekla.

„Zove se Pit, Dirk Pit. Direktor je specijalnih projekata Nacionalne agencije za mora i podmorje. Znaš – to je momak koji je vodio operaciju vađenja *Titanika*.“

Osećala se glupo što nije povezala stvari. Njegova slika i priča o uspešnom vađenju slavnog broda nedeljama su bili udarna vest u medijima. Dakle, to je bio čovek koji je učinio nemoguće. Ona se izvini i kroz gomilu ljudi probi se do Pita.

„Gospodine Pite“, rekla je. To je sve što je uspela da kaže. U tom trenutku povetarac je izazvao treperenje plamenova i svetlost je iz drugog ugla pala na Pitove oči. Loren oseti u želucu groznicu kakvu je doživela samo jednom, kada se kao veoma mlada zaljubila u profesionalnog skijaša. Bila je zahvalna što je slaba svetlost prikrila rumenilo koje joj je sigurno obojilo obraze.

„Gospodine Pite“, rekla je opet. Činilo se da ne može da nađe prave reči. S iščekivanjem se zagledao u nju. *Predstavi se, budalo*, vikala je na sebe u mislima. Umesto toga, ona izlaku: „Sada kad ste izvadili *Titanik*, šta planirate kao svoj sledeći projekat?“

„To je prilično teško reći“, uzvratilo je toplo se smešeći. „Ali svoj sledeći projekat radiću iz velikog ličnog zadovoljstva i uživauću u njemu.“

„A to je?“

„Zavođenje kongresmenke Loren Smit.“

Njene oči se rašire. „Šalite se?“

„Nikada ne shvatam olako seks s prelepom političarkom.“

„Slatki ste. Je l' vas na to nagovorila opoziciona stranka?“

Pit ne odgovori. Uhvatio ju je za ruku, poveo kroz kuću pretrpanu vašingtonskom elitom i otpratio napolje, do svog automobila. Sledila ga je bez protesta, više iz znatiželje nego iz poslušnosti.

Dok je pokretao automobil kroz ulicu koja je vodila između redova drveća, ona najzad upita: „Kuda me vodite?“

„Korak prvi“, očaravajuće se nasmejao, „pronaći ćemo intimni mali kafić gde možemo da se opustimo i razmenimo svoje najdublje želje.“

„A korak drugi?“, upita ona tihim glasom.

„Povešću vas na brzinsku vožnju trkačkim čamcem preko zaliva Česapik.“

„Ne ovu devojkicu.“

„Imam jednu teoriju“, nastavi Pit. „Pustolovina i uzbuđenje uvek pretvore zanosnu kongresmenku u divlju, nezasiću zver.“

Posle, dok je toplina jutarnjeg sunca dodirivala čamac, Loren bi bila poslednja osoba na svetu koja bi se protivila Pitovoj teoriji zavođenja. Kao dokaz za to zadovoljno je primetila kako njegova ramena na sebi imaju tragove njenih zuba i noktiju.

Loren popusti stisak i gurnu Pita prema ulaznim vratima kućice. „Toliko o zabavi i igrama. Imam brdo pisama koje moram da raščistim pre nego što se sutra zaputimo u Denver u kupovinu. Zašto ne odeš na nekoliko sati u prirodu da pešačiš ili nešto slično. Kasnije ću nam pripremiti obilnu večeru i provešćemo još jedno perverzno veče grleći se pored vatre.“

„Mislim da sam ja već perverz“, reče on protežući se. „Osim toga, pešačenja u prirodi nesumnjivo nisu moj stil.“

„Onda idi na pecanje.“

On je pogleda.

„Nisi mi rekla kuda.“

„Četiri stotine metara preko brda iza kućice. Jezero Tejbl. Tata je tamo naveliko lovio pastrmke.“

„Hvala ti“, on je ozbiljno pogleda. „Krenuću sa zakašnjenjem.“

„Baš gadno.“

„Nisam poneo nikakvu opremu za pecanje. Je l' tvoj tata ostavio nešto?“

„Ispod kućice, u garaži. Sav svoj pribor je držao tamo. Ključevi od vrata su na mantilu.“

Katanac je bio zarda od nekorišćenja. Pit pljunu na njega i okrete ključ najjače što je mogao a da ga ne slomi. Najzad je uspeo i stara dvostruka vrata otvoriše se uz škripu. Nakon što je malo sačekao da mu se oči priviknu na tamnu prostoriju, ušao je i pogledao oko sebe. Tu je bio prašnjavi orman s uredno složenim alatom. Sve je bilo na svom mestu. Limenke raznih veličina bile su poredane na nekoliko polica. Neke su sadržavale boju, neke eksere i drugi materijal. Pit ubrzo pronađe ispod ormara kutiju s priborom za pecanje.

Štap je tražio malo duže. Jedva ga je ugledao u tamnom uglu garaže. Na putu mu se našlo nešto što je izgledalo kao krupan komad opreme prekriven platnom. Nije mogao da dohvati štap za pecanje, pa je pokušao da se popne preko prepreke. Ona se pomerila pod njegovom težinom i Pit je pao naznak, hvatajući platno u uzaludnom pokušaju da povрати ravnotežu pre nego što je završio na zemljanom podu garaže.

Pit opsova, obrisa sa sebe prašinu i pogleda šta se isprečilo između njega i poslepodneva provedenog u pecanju. Na licu mu se pojavio zbunjeno izraz. Kleknuo je i prešao rukom preko dva velika predmeta koja je slučajno otkrio. Zatim je ustao, izašao i dozvao Loren.

Ona se pojavi na balkonu. „U čemu je problem?“

„Dođi malo ovamo.“

Gundajući, odenula je mekani kaput i spustila se niza stepenice. Pit ju je poveo u garažu i pokazao joj: „Gde je tvoj otac našao ovo?“

Ona se nagnu napred i žmirnu. „Šta je to?“